

**PERIÓDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI**

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

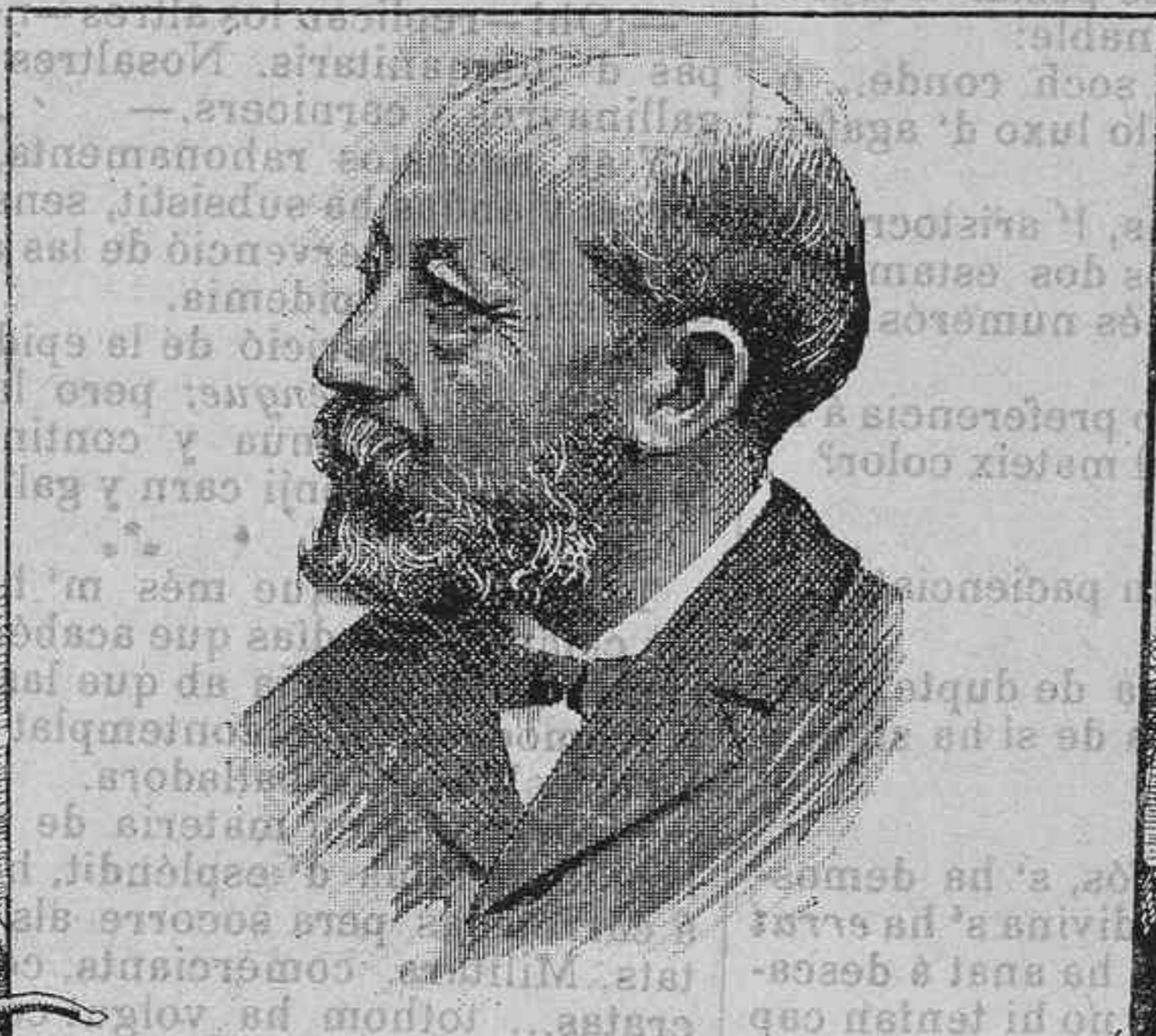
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

**LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.**

PREU DE SUSCRIPCIÓ

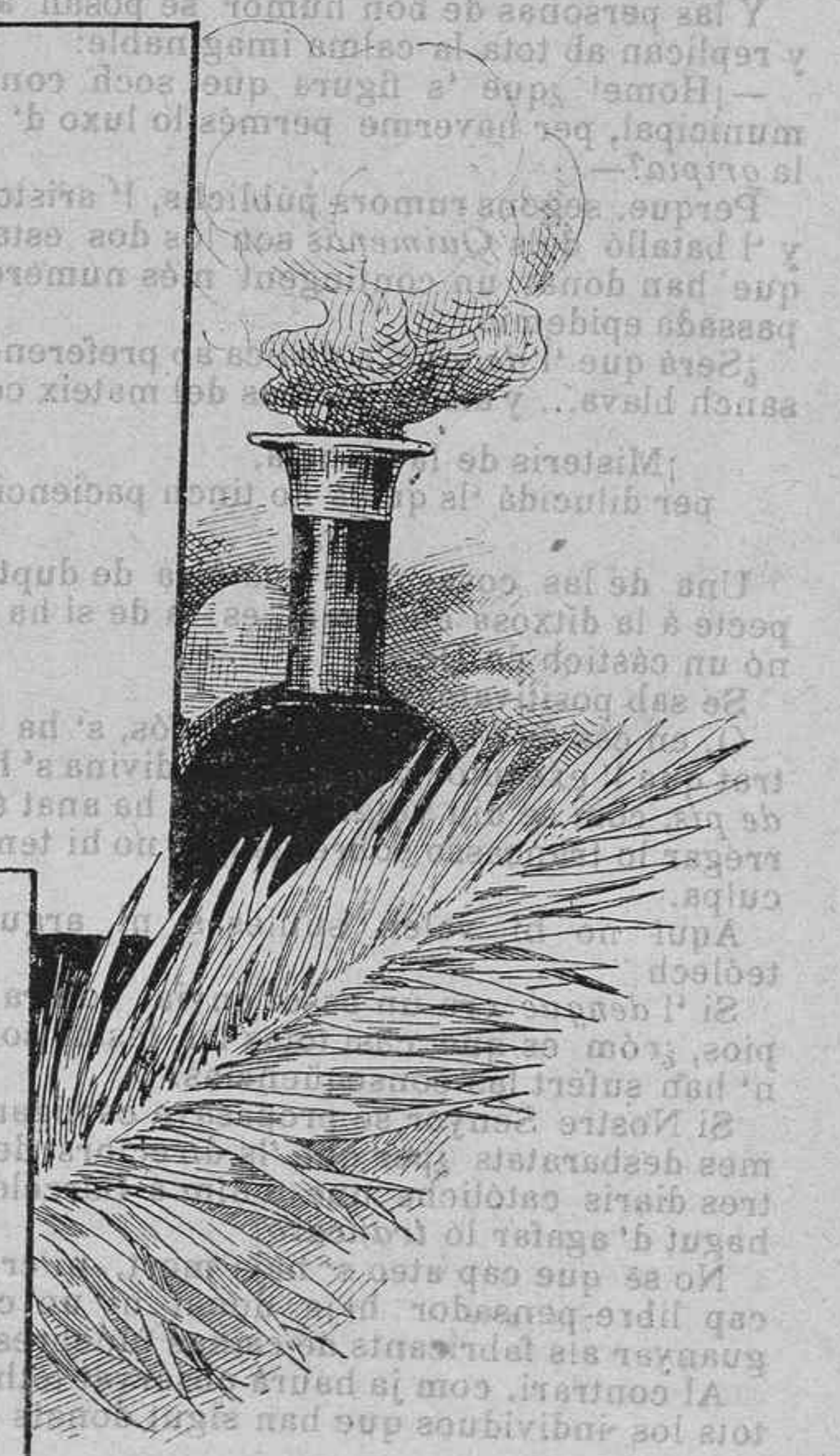
**Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.**

CAPS DE BROT.

F. MACIA Y BONAPLATA.

**Tothom qui 'l coneix dirá
qu' es una bella persona,
un inginyer serio y clá
y un arcalde que 'ns pot dá
lo que 'ns falta á Barcelona.**

S' HA ACABAT LA FUNCIO.

Si senyors, s' ha acabat: es dir, s' ha acabat lo *dengue*.

Los que no hajan tingut l' honor d' agafarlo, haurán de deixarho per un' altra temporada. Han fet tart.

Batent las alas y llansant l' últim estornut de despedida, la *gripia* ha abandonat aquesta ciutat, *asilo de la caballerosidad y archivo de la cortesia*—com deya en Rius y Taulet, cada vegada que disparava una alocució als barceloníns—y se 'n ha anat al quint infern.

Com si res hagués succehit, los carrers recorbran sa perduda animació, 'ls teatros van omplintse cada día més, los cafés tornan á ser lo qu' eran...

y Barcelona, com avants, navega por el piélagó inmenso del vacío.

Pero aixó sí; de la mateixa manera que, després del combat tots los soldats s' entretenen comentant las peripecias ó incidents de la batalla, avuy, després de la *passa*, la gent no sab fer altra cosa que parlar del extingit *dengue*.

La primera pregunta que 's dirigeixen dos amichs, al tornarse á veure, ara com ara ja, se sab quína es:

—¡Hola! ¿que també has tingut aixó?—

Aixó vol dir lo *trancazo*.

Los que tenen la ocupació en una oficina pública ó particular, tots responen que sí.

Los treballadors de veras, contestan invariablement que nó.

Y las personas de bon humor se posan á riure y replican ab tota la calma imaginable:

—¡Home! ¿que 's figura que soch conde... ó municipal, per haverme permés lo luxo d' agafar la *gripia*?—

Perque, segons rumors públichs, l' aristocracia y 'l batalló dels *Quimenas* son los dos estaments que han donat un contingent més numerós á la passada epidemia.

¿Será que 'l *dengue* 's dedica ab preferencia á la sanch blava... y als uniformes del mateix color?

¡Misteris de la ciencia,
per dilucidá 'ls quals no tinch paciencia!

Una de las cosas que está fora de dupte, respecte á la ditxosa epidemia, es la de si ha sigut ó nó un cástich de Deu.

Se sab positivament que nó.

O, en cas de que realment ho fós, s' ha demostrat que l' executor de la justicia divina s' ha *errat de pis*, com se diu vulgarment, y ha anat á descarregar lo *trancasso* sobre 'ls que no hi tenían cap culpa.

Aquí no hi valen sutilesas ni argucias de teólech.

Si 'l *dengue* era un assot enviat contra 'ls impiós, ¿cóm es que casi todas las testas coronadas n' han sufert las conseqüencias?

Si Nostre Senyor se propasava castigar als homes desbaratats ¿per qué 'ls directors dels dos ó tres diaris católichs que tenim á Barcelona han hagut d' agafar lo *trancazo*?

No sè que cap ateo s' haja mort, ni crech que cap libre-pensador haja donat ni un céntim á guanyar als fabricants de caixas fúnebres.

Al contrari, com ja haurá observat tothom, casi tots los individuos que han sigut donats de baixa

de la llista dels vius, han mort *después de haber recibido los sacramentos*.

De manera que las veus que s' havían fet corre sobre lo del cástich de Deu, son notoriament falsas.

Y si no ho son, may ab més rahó que ara podran haver exclamat los impiós, que han passat lo xubasco sense 'l més petit descalabro:

—¡A hi nos las den todas!

Los que també podran dirho, son los carnicers, gal inayres y demás correligionaris. Ells haurán estornudat més ó menos. lo mateix que tots los barceloníns; pero en cambi, gracias á aquest encariment inesperat é *involuntari* dels articles qu' ells venen, s' haurán trobat á la butxaca, també *involuntariament*, sens dupte, una pila de quartets que d' altre modo no haurían vist ni en pintura.

Hi ha personas que s' extranyan de que cabalment quan lo públich necessita carn, badella ó gallina es quan s' apuja 'l s' u preu.

No hi ha res més natural. Es lo que dihen los venedors, deixant lo ganivet y obrint cátedra de lógica:

—¿Quína ocasió millor per apujar lo preu de las cosas que quan veyém que 'l públich las busca ab interés? ¿que volen que aumentem lo preu en épocas en que ningú s' acosta á la parada?

—¡Pero aixó es approfitarse y explotar las desgracias de la humanitat!—replican las personas caritativas.—Si tothom busca gallina y badella, *santo y bueno* que ho venguin més depresa que de costum y que á mitj dematí ja pleguin, pero ¡apujarho! ¡alterar lo preu pera treuren més resultat! Aixó ni es just ni humanitari.

—¡Oh!—replican los altres—nosaltres no 'n som pas d' humanitaris. Nosaltres som simplement gallinayres y carnicers.—

Y ab aquestos rahonaments, l' encariment de certas viandas ha subsistit, sense que hi haja valgut de res la intervenció de las autoritats ni la desaparició de la epidemia.

Es dir, desaparició de la epidemia... Ha desaparegut la del *dengue*; pero la dels carnicers y gallinayres continua y continuará, mentres hi haja gent que menji carn y gallina...

Tal vegada lo que més m' ha sorprés, durant los calamitosos días que acabém d' atravessar, ha sigut la indiferencia ab que las classes opulentas y acomodadas han contemplat l' estat de miseria de la població treballadora.

Madrid, que en materia de suscripciones populares no té fama d' espléndit, ha abocat los diners á carretadas pera socorre als infelissos necessitats. Militars, comerciants, corporacions, aristócratas... tothom ha volgut contribuir á tan hermosa obra.

Ha sigut una verdadera lutxa de generositats y desprendiments. Quí donava una pesseta, quí cent, quí mil, quí arribava á cinch mil...

Hi ha hagut redacció de diari que en pochs moments ha recullit catorze ó quinze mil duros y un magatsém de flassadas, roba y sustancias alimenticias.

Aquestos socorros, repartits rápidamente y ab inteligencia, han remediado mils y mils infortunis y han lograt restablir la calma y reanimar á innumerables familias que veyan ja acostarse á passos ajegantats l' espectre de la fam...

Aixó ha fet Madrid, aixó ha realisat la frívola y egoista capital d' Espanya...

¿Y las classes poderosas de Barcelona?

Per ara bonas, gracias á Dèu.

Algúns s' han ofert al bisbe, altres han anat á visitar l' arcalde, altres han resat una pila de parts de rosari... pero ningú ha tingut per convenient afliuixar la mosca en favor de las classes necessitadas.

Ja farém, ja dirém, ja mirarém... y no han pasat d' aquí.

—¿Cóm es que no imitan á Madrit, vostés que poden ferho?—deya jo l' altre día á un capitalista que gosa fama de tenir molt bon cor.

—¡Caramba!—va contestarme—¿qué vol dir que la situació dels pobres d' aquí es tan aflictiva com la dels d' allá?

—Nó... pero de miseria desgraciadament no 'n falta.

—¡Oh! Donchs quan siga 'l cas... ja 'n parlarém.

—¡Cá, home, cá! Si tots vostés son una colla de tacanyos!

—¿Nosaltres? ¿Qué no 's recorda del brillant resultat que vá donar la suscripció que varem obrir per en Rius y Taulet?—

En efecte: 'ls nostres potentats son aixís. Per una cosa supèrflua saben ser generosos; per una necessitat de debó no son may á casa

Pera fer un regalo al marquès d' Olèrdola van l lensar mils duros. Pera ajudar als pobres de Barcelona no han sapigut donar ni un xavo...

¡Cosi va il mondo!

A. MARCH.

CARMEN.

SONET.

Ell passa indiferent y ella 'l provoca
(obra aixís la passió per tot arréu),
lo *conquista*, l' atrau y se 'l fa sèu;
l' abraça, l' aturdeix, besa sa boca.

Y quan lo tè encisat, ab cor de roca
lo desdenya y aparta de prop sèu;
sorda al clamor y á la plorosa véu
de l' infelís que son amor invoca.

¿Llavors, qué fer? sas llágrimas rebuja,
sas promesas desprecia desdenyosa...

celos li don... ¿Qué fer?... Al cap li puja
feta onadas la sanch, y tremolosa
sa má estreny lo punyal.—¿No 'm vols?—li crida—
¡Donchs té!—li dona 'l cop, mata sa vida

T. Doy.

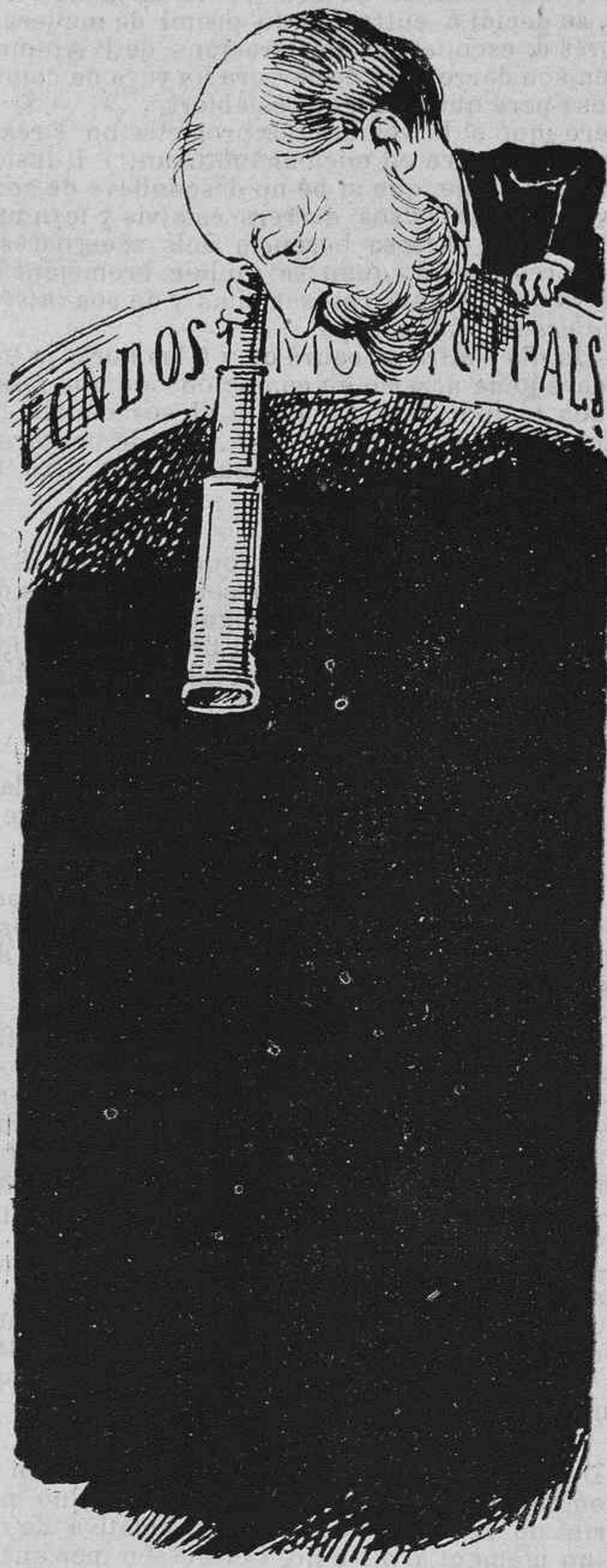
LO PRIMER MALALT.

(ESBÓS D' ACTUALITAT.)

L' Antonet estava desesperat de veras, y francament, no n' hi havia per menos. Feya dos anys que acabá la carrera de metje y era inútil haver pintat un rétol llampant que ocupava tot lo balcó, y ahont, en caràcters d'aurats s' hi llegia 'l sèu nom. acompanyat d' una bastardilla que deya: *Médico*.

¡Dos anys, pobre Antón d' haver pagat l'oguer del pis sens càbreli la satisfacció de poguer dir al amo de la casa, al portarli lo trimestre:—Tingui, que aquests diners son los primers que he guanyat... son dels *mèus* clients. Ja veu si pagan ab bona moneda. No cal que se 'ls miri, que tots tenen bon drinch.—Perque, pobre xicot, no havia

UN CONSELL AL ARCALDE.

Deixi l' ullera, don Félix,
no 's cansi tant en mirá:
aquest pou es profundíssim
y 'ls *fondos*... no 'ls trobará.

tingut encare l' alegria de poder auxiliar á cap malalt; segóns malas veus, perque l' Antón no tenia de metje més que 'l títul, y aquest encare gracias á la benevolencia dels catedràtics que l' examinaren; pero segóns ell, l' eclipse de malalts se l' explicava perque 'l públich confonia l' apellido d' una celebritat que també exercia ab lo d' ell, y está clar, deya: «l' altre 's fa passar per lo *verdader* y 'm sostréu la parroquia.»

•••

¡Pobre Antón... y pobre Antonia, sa desdixada muller, que cansada de sos trenta anys de soltera, se decidí á entrar en lo gremi de metjesa, després d' escoltar las declaracions de l' Antón, qui en son darrer any de carrera ho veyá de color de rosa pera quan estigués establert.

Pero ¿qué s' hi vol fer? Los projectes no 's realisaren y de mica en mica aná minvant l' il·lusió del infelís metje, que si bè no desconfiava de son porvenir, apurava sos darrers estalvis y feya un bon forat á l' escassa herencia dels seus pares. Plé de resignació, quan sa muller bromejant li parlava de sas *numerosas* visitas y de sos *interminables* malalts li deya:

—Un día ó altre ne caurá un y á las horas ja 'm cuydaré jo de posarlo en condicions de que fassi llit una temporadeta. Lo mejte ab sos malalts tè de fer com lo pagés ab la vinya. Ha de procurar que dongui molt such; molt such... per aixó 'ls fa *suhar*.

Quan un día s' enterá l' Antonet de que 'l *dengue* havia fet s' arribada á Barcelona, després de donar la volta á Europa, no pogué acabar de llegir lo diari. Ab lo *Brusi* sota 'l bras y corrent foll d' alegria, aná á casa séva y cridant á sa muller li digué mitj trastornat:

—¡Antonia!... mira... llegeix.

—¿Qué? ¿Has tret la rifa?

—¡Cá!... molt millor... aquí, aquí ho diu bèn clar.

La pobre dona repassá tot' aquella plana que li signava y 's quedá del mateix modo.

—No hi trobo res de nou. li digué.

—¿No? ¿y aixó?.. Escolta: «Se han registrado en esta capital algunos casos del *dengue*, *grippe*, *influenza*, *trancazo*... etc., etc.» Digas ¿no vol dir res tot aixó?

—Es cert. No més nos faltava aquesta.

—Ja ho pots bèn dir. Per últim mos estudis tindrán la recompensa—digué plé d' heroisme.

—¿Pero qué 't dius? ¿t' has begut l' enteniment?

—Res d' aixó: reflexiona. Tením l' epidemia aquí, y per lo mateix, hi haurá malalts, y per lo tant nosaltres, los de la facultat. tindrem feyna.

—¡Ah! ja hi caich. Tú creús que serás útil; que 't vindrán á buscar...

—¡Ja ho crech! Mira lo que diu lo diari més avall: «Aumentan los casos del *dengue*...» Ja ho véus ¡aumentan!... Ja ho llegeixes. Preparat y dona una bona fregada al lletrero, que las lletres se vegin bèn claras... ¡Ja m' ho deya 'l cor que tenia de debutar en una epidemia!...

Desd' aquell día l' Antón no sossegá ni un sol moment. Deixá d' anar al café y al cassino, preferint no sortir de casa en l' espectativa de que d' un moment al altre no 'l cridessen per anar á auxiliar á algún malalt. L'egia constantment lo diari, sa alegria era major quan s' enterava de que 'ls atachs, en lloch de minvar en número, anavan augmentant d' un modo considerable.

—¿Encare no 't toca assistir-les?—li preguntava sa muller.

—Espé'at, tarda molt en venir, senyal que será un peix gros.

Per fi un día, ó millor dit una nit, á cosa de quarts de quatre sentí trucar á la porta. Era 'l vigilant que l' avisava per anar á visitar á un senyor del mateix carrer, que tot d' un plegat s' havia indisposat.

Ab un brinco s' enllestí, y tant bèn vestit com

una *diva* quan fa sòn debut, l' Antón se disposá á assistir per primera vegada á un malalt.

L' orgull se reflectava en son rostre. Fins quan lo vigilant, que li coneixia 'l *flaco*, al obrirli la porta del carrer, li digué ab broma: «Apa, que per tots n' hi ha,» ell, adivinant l' indirecta, digué secament: «Ja fa días que no 'm deixan sossegar.»

Pujá l' escala de la casa del malalt, y ab ayre grave entrá al recibidor, ahont la senyora de la casa 'l rebé, y sense donarli temps d' enrahonar, li tapá la boca ab aquestas paraulas:

—No fassi soroll, que ara dorm. Nos havíam pensat en un principi que sería altre cosa y per aixó l' hem enviat á buscar. Per fortuna li hem donat una tassa de flors cordials y s' ha posat bo. Ha sigut un racó de ventrell, pero com ara 's diu aixó de l' epidemia 'ns pensavam... Dispensi si l' hem molestat, pero com crech que som vehíns, ja ho sap, si 'ns tè de menester...

Lo pobre Antón estigué á punt de caure en basca. ¡Adiu, il·lusions! ¡Son primer malalt las hi acabava de fer perdre!...

Sens afegir altre mot que los de compliment, baixá l' escala d' una revolada y com un llamp se ficá á la séva escaleta sense escoltar las paraulas del vigilant, que com si endevinés sòn fracás, li gastava brometas mentres remenava 'l penjoll de claus que feya dringar en sas mans.

J. REIG Y V.

CONTESTA

Á LA SRA. Dª MARIA M. DE A.

A la esquila que hi rebut per ordre vostra, invitantme á la recepció y al ball que déu als amichs dissapte, contesto, ab molt sentiment, que 'm dispensèu, si hi faig falta, y us diré l' motiu quin es de ma negativa causa.

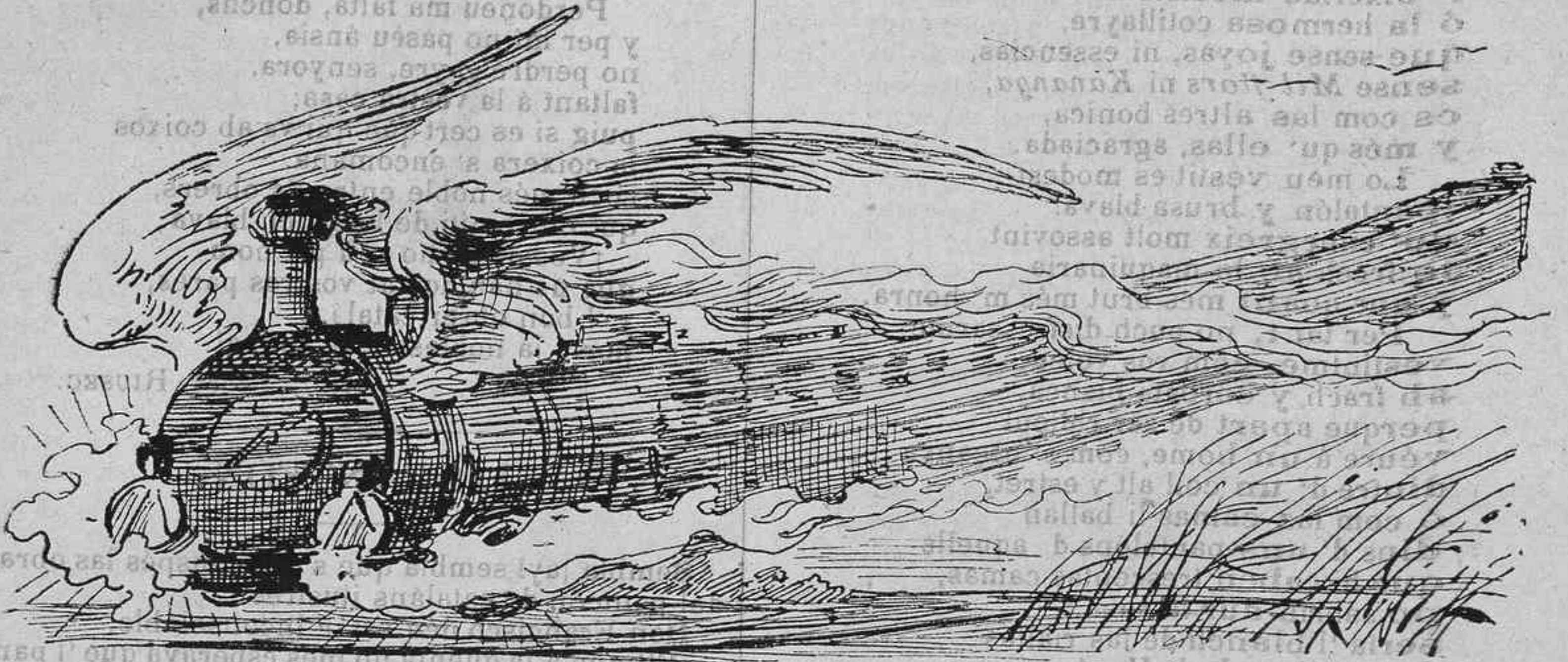
Jo, senyora, soch obrer, —com foren obrers mos pares— y 'l mèu lloch, no es un saló plé de llums y d' elegancia, de distinció y de perfums: lo mèu lloch, es prop la màquina ahont guanyo ab lo mèu treball, lo jornal que porto á casa.

Per altra part, preferesch á las melosas paraulas que en vostres salóns s' hi escoltan —molts cops en llenguas estranyas— los mots franchs, plens d' amistat dels meus bons companys de fàbrica, si no ab tant art expressats, si ab forma més ordinaria... més cataláns, més lleals, dits ab més cor, ¡ab més ánima!

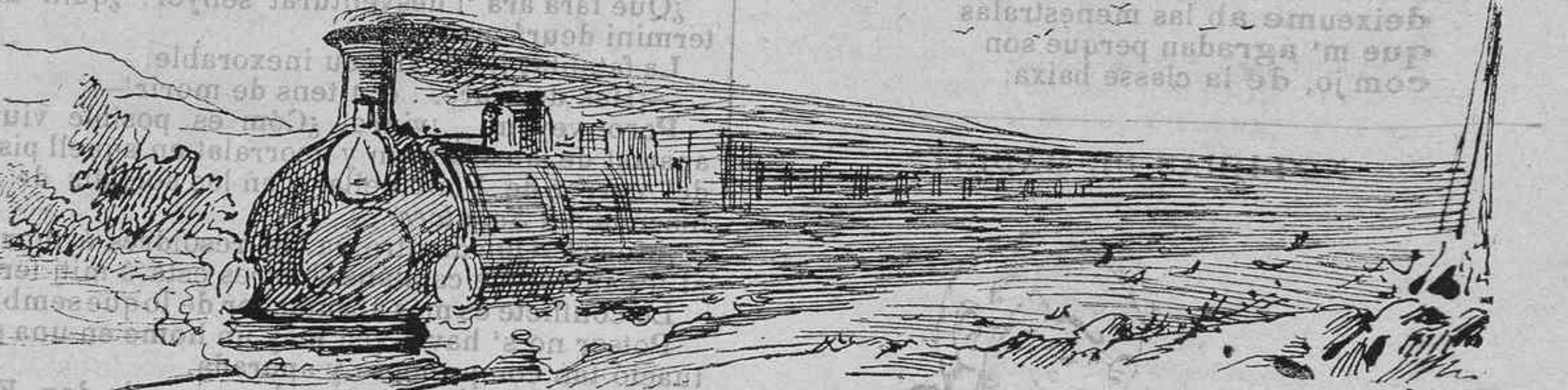
Tampoch, senyora, tindria paraulas per expressarme, davant de las bellas ninas qu' als vostres salóns trobara, plenas de perfums y joyas, de noblesa y d' el gancia.

Com qu' entench poch d' etiquetas, fóra possible fer faltas qu' ellas no 'm perdonarian,

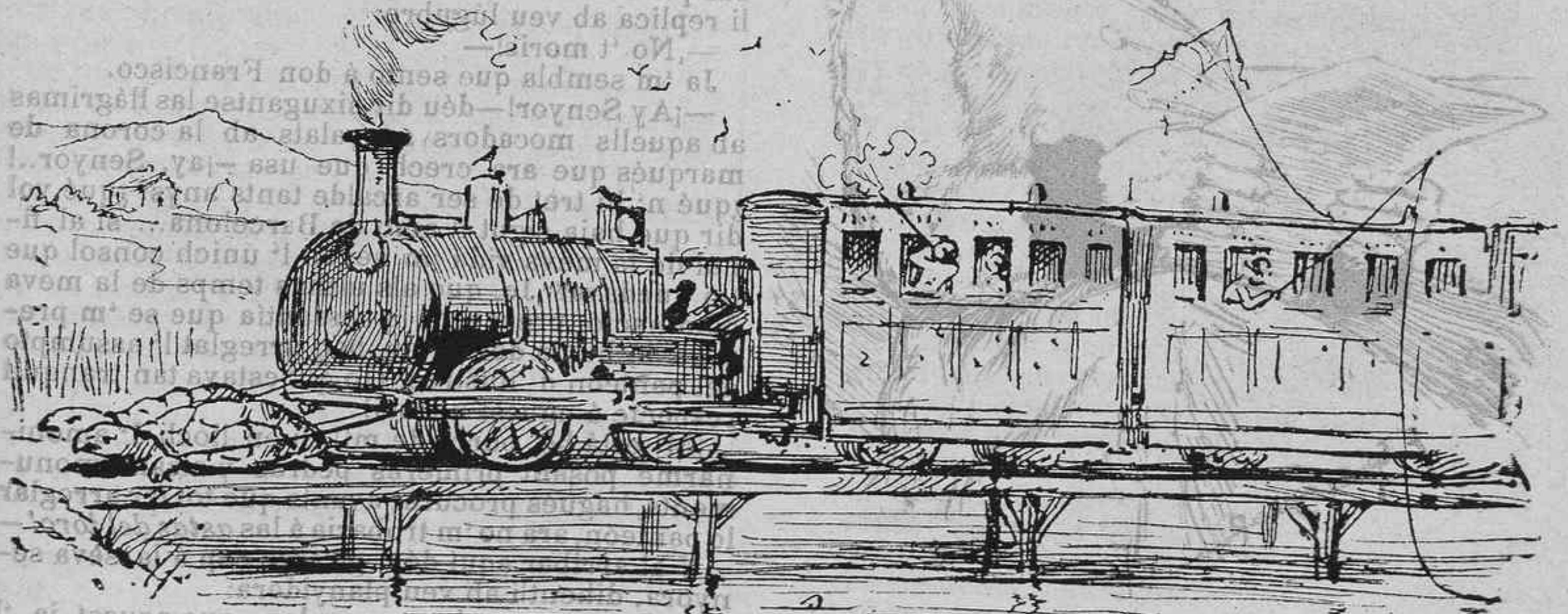
VELOCITAT DELS FERRO CARRILS

Inglesos y americanos:
alló es com lo vent, germans.

Fransa y diversas nacions:
corran... pero ab precaucions.

Espanya: ben clá aqui 's veu:
¡es lo mateix que aná á peu!

sense creure's rebaixadas...
Y apart d' aixó, molt més qu' ellas,
m' agradan las menestralas;
l' aixerida modisteta
ó la hermosa cotillayre,
que sense joyas, ni essencias,
sense *Mil flors* ni *Kananga*,
es com las altres bonica,
y més qu' ellas, agraciada.

Lo mèu vestit es modest
¡pantalón y brusa blava!
qu' ennegreix molt assovint
lo frech ab la maquinaria
y que quant més brut més m' honra.

Per tant, no puch disfressarme
vestintme, com vos voléu,
ab frach y corbata blanca,
perque apart de ser ridícul
véure á un home, com s' escanya
dintre d' un coll alt y estret,
ó com las camas li ballan
dins d' uns pantalóns d' aquells
que hi caben trescentas camas,
no sabria dur la roba,
seria 'l blanch de las riallas
dels pollos de l' *Haute gomme*
y... l' *mico*, quan riu, ¡fa llástima!

Dispenseume donchs, senyora;
mes no 'm treyeu de la fábrika;
deixeume ab los mèus companys
que parlan de cor, quan parlan;
deixeume ab los mèus vestits;
deixeume ab las menestralas
que m' agradan perque son
com jo, de la classe baixa;

NOTICIAS DE MADRIT.

—¡Ja está bó? Jo me 'n alegro:
no més lo conech de nom!
pero, en fi, aixó no m' importa,
per mi... que visqui tothom.

deixeume, en fi, ab lo mèu cor
honrat y tranquil per ara,
y que potser no ho seria
en mitj de la aristocracia.

Perdoneu ma falta, donchs,
y per mí no pasèu ánsia,
no perdré gayre, senyora,
faltant á la vostra casa;
puig si es cert que qui va ab coixos
la coixera s' encomana,
soch més noble entre 'ls obrers,
qu' entremitj de la sanch blava.

¡Vosaltres ho sou pèl nom
que us han deixat vostres pares,
y 'l bon obrer catalá...
porta la noblesa á la ánima!

M. RIUSEC.

LO PANTEÓN.

Sembla ¡ay! sembla que s' han suspés las obras
del panteón de cataláns ilustres.

Don Francisco déu estar inconsolable.

¡Ell que á la quènta no més esperava que 'l panteón estés llest, pera morir-se qualsevol tarde, fugint del trángul de la vida y de las veleytats de la vara!

¡Ell que no hi havia dia que no anés á fer una visita á las obras, recomenant als paletas que treballessin depressa y acabessin lo monument aviat!..

¿Qué farà ara 'l desventurat senyor? ¿quín determini deurá pendre?

La fatalitat li diu ab veu inexorable:

—¡Has de viure. . . ó 't tens de morir!—

Pero veyám... ¡viure! ¿Cóm es posible viure apartat de la casa gran y acorralat en aquell piset del carrer de Fontanella, ó en las soletats de la hisenda del *Sepulcre*?

¡Morir! ¿Qué diantre ha de resoldres á morir, si 'l panteón de cataláns ilustres está á mitj fer?

Lo conflicte es més abrumador de lo que sembla.

Potser no s' havia vist may un home en una situació tan compromesa y apurada.

La vara, groxantse entre las mans de don Félix, li fa llengotas y sembla que li diu:

—¡Mórat!—

Pero 'l panteón de cataláns ilustres, ensenyantli sas parets descarnadas y 'ls piláns sense acabar, li replica ab veu lúgubre:

—No 't moris!—

Ja 'm sembla que sento á don Francisco.

—¡Ay Senyor!—déu dir aixugantse las llágrimas ab aquells mocadors senyalats ab la corona de marqués que ara crech que usa —¡ay, Senyor..! ¿qué n' hi tret de ser arcalde tants anys? ¿qué vol dir que haja sigut l' amo de Barcelona... si al final de la meva vida 'm negan l' únich consol que 'm quedava? ¡Jo, que als últims temps de la meva dominació, preveyent la cessantia que se 'm preparava, havia deixat tan ben arreglat l' assumpto del panteón d' ilustres! ¡Jo qu' estava tan tranquil respecte á aquest negoci!

¡M' está bè, burro de mí! Si en lloch d' amohinar-me posant primeras pedras y alsant monuments, hagués procurat avants que tot fer arreglar lo panteón, ara no 'm trobaria á las *astas del toro*!—

Y al arribar aquí déu girarse cap á la seva senyora, dihentli ab veu planyidera:

—¡Dónam un altre mocador, que aquest ja 'l tinch tot mullat!—

Verdaderament, per don Francisco, la suspen-

BARATURA Y ORIGINALITAT.

TRANCASSO.

Traje de *Buffalo Bill's*:
avuy qualsevol senyora,
ab las plomas del gall dindi,
se fa un vestit qu' enamora.

sió de las obras del famós panteón representa un fracás dels més monumentals que corran...

¡Pensar que un home com ell está exposat á haver d' anar á parar al cementiri del Sud-Est, ó al Poble nou ó á algún altre lloch vulgar y ordinari, pèl istil d' aquests!

Diguémho alt: aquí no hi ha justicia, ni gratitud, ni res.

Lo nou arcalde, al ordenar la suspensió de las obras, ha inferit una ofensa, ha clavat una punyalada á la escassa tranquilidat de que gosava 'l desventurat don Francisco.

¿Que 's figura que un home com ell pot enterrarse á qualsevol puesto? ¿eh?...

¿Qué respón á tot aixó?

¿Tal vegada 's defensa protestant que 'ls diners van escassos, que lo del panteón es un despilfarro y que avants de pensar ab los morts s' ha d' atendre als vius?

Potser sí que t' rahó... pero ¿que no 'm veu lo disgust que ha donat al seu antecessor?

Si no pot tirar lo panteón endavant, no li tiri; pero al menos fassi acabar un reconet, qualsevol cosa, una miseria de res...

Mentres hi cápiga don Francisco, ja n' hi ha prou.

MATÍAS BONAFÉ.

¿Qué 'm de fer, senyor *Trancasso*?
¿que durará gaire aixó?

Ja no tením més paciència
per aguantarte *señor*.

Si vosté no t' vergonya
pot sè al fi sabrá qui som.

¡A fé de Dèu, que 'ns faltava
que vingués vosté tant sols!

N' hi havia poch d' un govern
que pesa pijtor que 'l plom...

n' hi havia poch de las quintas
y demés contribucions

y altres cosas, que ab prou pena
passavam los espanyols,

que sens dirnos «¡D' u vos quart!»
ni mirament xich ni gros,

aquí vosté sens presenta,
com si de vosté fòs tot,

y 'ns mareja y 'ns maltracta
sens cap consideració!...

¡S' ha vist més poca vergonya!
¡Vamos, 's véu que t' mon!

¿Y qui es vosté, pelacanyas,
per mourer tal enrenou?

Un caragirat, un ximple
que fins s' ha de cambiá 'l nom,

ja dihentse *Dengue*, *Trancasso*
ó *grap*, ó *grip*, ó bè *grop*!

¿No van dir, que si plovia
tocaría pirandó?

Ja ha plogut... ¿y donchs qu' espera?
¿quedarse aquí? ¡cá! ¡cá! ¡noy!

No 'ns convé de cap manera;
¡ves, quina cara fem tots!

Aquest tús, l' altre estornuda,
l' altre 's queixa dels ronyons,

aquest la febre l' arbola
y t' capolat lo cos!...

Vaja, ves, com si diguessim
porteume la extremaució.

y després, vosté 'ls *trancassos*,
los va repartint de boig.

Hi ha pis, que n' hi viuhen onze
y dels onze... ballan tots,

y aixís es, que 'ls pisos semblan
hospitals *al por mayor*,

es dí ho semblan, ja no ho semblan,
lo qu' es que realment ho son;

¡y es per vosté! ¡Mala bestia!

¡Arri á fora! ¡Uix! ¡ahónt va assó!

Vosté haurá dit: *sens consciencia*
ni cap consideració.

tinch de repartir trancassos
á trotxe y motxe pèl mon,

perque tot está d' un modo
que dins poch no tindrà adop.

Reparteixils en bon hora
mes no aixís sens tó ni só.

Deixi está las criaturas
y als que sent honrats y bons

tant sols del treball se cuidan
y no viuhen del turró;

mes á aquells que 's caragiran
tenint la trampa per nort,

als infames que adulteran
los aliments, lladragots,

que no tenen consciencia
ni fé, dignitat ni honor

y á tants y á tants trapissondas
que per tot ne corran prou,

à n' aquets, sí, sens consciència
¡plaf! *trancasso que te crió.*
Ja ho sab donchs, *ni may que passi*
per casa, pot entrar... Adios.

JAUME PIQUET.

ACUDITS.

Davant del rellotje del Passatje del mateix nom,
un cego pregunta a un sòrt:

—¿Quina hora toca?

Y 'l sòrt respón:

—La mateixa que senyala.

J. T. ANGUILA.

Lo mestre:

—Suposém que vuit de vostés s' han de repar-
tir 48 pomas, 32 présechs, 56 cireras y 16 melóns;
¿qué li tocaria a cada un?

Lo deixeble:

—Un mal de ventre capás de portarnos al ce-
mentiri.

Preguntavan a un calvo:

—¿Cóm li agradaria més tenir lo cabell, ros ó
bè negre?

—Home, respongué 'l calvo; ab tal que tingués
cabells, encare que fossen blaus.

D. Cecilio, qu' es un gastrónomo de primera
forsa, está convidat.

Al aixecarse de taula, la senyora de la casa, es-
forsantse per somriure, li diu:

—¿Quán tornarem a menjar ab vosté?

—Senyora, contesta D. Cecilio, si vosté vol ara
mateix.

DOLORS MON.

En una academia de dibuix del natural.

Lo modelo está nú de pèl a pèl, y 'l catedràtich
després de colocarlo en actitut de caminar, li diu
ab molta serietat:

—Probi de ficarse las mans a la butxaca.

UNA MARE DE FAMILIA.

—L' un plora, l' altre gemega,
aquest xiscla, aquell badalla.
¡Mare de Déu! y qué costa
de criá avuy la canalla!

En una sabateria:

—Corri, rodi, segueixi—diu l' amo a un sub-
jecte molt tronat—en lloch ne trobará de millors.

—Aixó es lo de menos—respón lo comprador—
ja 'm contentaria ab que fossen més ordinarias,
sempre que las pogués trobar.

Un rich ignorant es lo mateix que una moneda
falsa guardada dintre de un luxós porta-monedas.

∴ Los únichs pares que legalment no poden
tenir fills, son los capelláns.

∴ Los traydors fan com las pusas: pican sense
avisar.

A. DEL CORRAL.

LA PRIMERA VISITA.

Quan jo de metje
tenia pís,
un día un home
va dirme aixís:

—A vosté acudo,
senyor doctó,
pera explicarli
lo que tinch jo.

Ja gastat porto
un dineral
sense que trobi
alivio al mal.

Tinch una cosa
que cada nit
m' oprimeix sota
la *post* del pit.

Tota la *biga*
d' aquí detrás,
rasca que rasca
que rascarás.

A las *frontissas*,
sota 'l genoll,
are m' hi creixen
dos ulls de poll.

Y un curandero
que m' ha mirat
diu que de *caixa*
soch espatllat.

Jo vareix dirli:
—Miri, minyó,
de mals d' aquestos
no 'n curo jo.

Y li acon-ello
per lo seu bè,
baixi a la tenda
que hi ha un fusté.

FOLLET.

LICEO.

Per ara s' han suspés las funcions d' ópera *can-
tada*, pero en cambi se 'n han comensat unas de
ópera *ballada*, que si no recrean extraordina-
riament l' oído, alegran y encantan la vista y re-
mouhen tot l' esperit.

Lo gran ball d' espectacle *Messalina* es, sense
exageració de cap classe, una obra colossal, una
concepció estupenda.

ABONADAS AL PEU DE LA TRONA.

—¿Qui predica avuy?
 —Aquell capellá tan de la broms, que diu aquellas plagacitats... ¿sab?

Al primer cop de vista 's coneix que 'l mestre Danesi sab ahont t'è la mà dreta. Allò ja no es ser mestre coreògrafo y dirigir masses de bailarinas y figurantas: allò es ser general d' exèrcit, tàctic de primer ordre y manar evolucions de numerosos regiments.

No pot demanarse més novetat, més brillantés ni més esplèndida presentació escènica. Hi ha quadros y passatjes que semblan la realisació de un somni. La Roma dels emperadors, ab tot lo sèu luxu y fastuosa ostentació se 'ns presenta á la nostra vista, ab una veritat y riquesa de detalls que sorprenen y transportan al espectador á aquells temps y á aquells llochs.

Lo públich va assistint al desarrollo dels diferents quadros que componen lo ball ab creixent ansietat; pero al arribar á la presentació del *Anfiteatro* romá, l' entusiasme 's desborda, l' admiració esclata y 'ls bravos y 'ls aplausos obligan al mestre á presentarse en escena, en mitj de las legions de gladiadors. La decoració de aquest quadro—deguda als Srs. Carrera y Vilumara—es d' un efecte màgich.

Totas las pessas balladas y totas las evolucions están perfectament ensajadas. Lo numerós cos de ball treballa ab notable inteligencia, y la primera pareja Rossi-Spadalino fa verdaderas proesas.

Atrezzo, decoracions, accessoris, trajes... tot es brillant y rich, tot correspón á la época y costums que pinta.

¡ Sense ser cap cosa del altre mon, la música es agradable, propia pèl objecte per que ha sigut escrita—apart d' algunas reminiscencias—y en varios moments t'è color y grandiositat verdaderament romanas.

En resúm, *Messalina* es un espectacle digne de la importància del *Liceo* y del públich de Barcelona, que en aquest gènere t'è 'l paladar molt bèn educat, perque ha saborejat plats deliciosos.

Lo dia del estreno, la numerosa concurrència que hi havia en lo teatro va aplaudir al mestre, als pintors y als principals executants.

L' éxit fou tan complert com merescut, y no es necessari ser profeta pera atrevirse á assegurar que *Messalina* donará moltes y bonas entradas al gran teatro del *Liceo*.

ROMEA.

Cap novetat. En espera del estreno del drama de Guimerá *Rey y monjo*, continúan donantse las obras més celebradas pèl públich que sol corre á aquest teatro.

Ultimament ha tornat á posarse en escena lo idili *Lo padri*, del senyor Riera y Bertran, de qual estreno ja varem donar compte oportunament.

NOVEDATS

Diumenje passat va representarse ab molt bon éxit lo drama de Sardou *Serafina la devota*, alcansant grans aplausos la senyora Mena y tots los demés que l' acompanyaren en la execució.

La empresa s' está preparant pera reproduhir lo drama del difunt Perillán Buxó, *El Maldito ó un rto de oro*.

CATALUNYA.

Apart d' una violinista alemana—una verdadera notabilitat en aquest difícil instrument—que hi ha donat alguns concerts, en aquest popular teatro no s' ha presentat cap cosa verdaderament nova.

Golondrina, juguèt en un acte representat aquesta senmana, era ja una pessa coneguda.

En lo mateix cas se troba la sarsuela-revista *Los inútiles*, estrenada l' altre istiu en lo teatro *Calvo-Vico* per la companyia que dirigia 'l mestre Isaura.

Llavors varem donar la nostra opinió sobre aquesta obreta y no es necessari que avuy la repetim.

En quant á la execució, precis es confessar que es superior á la que va alcansar en aquell teatro.

Tambè ha tornat á repetir-se lo popular sainete de Ricardo de la Vega *Pepa la frescachona*, que promet ser un filón que la empresa no deixarà de explotar. L' Alverá, que domina 'l paper de *Pepa* d' un modo complert, y tots los que l' han secundada, han fet una hermosa cullita d' aplausos.

¿Se 'n recordan del tenor cómic senyor Palmada, que tanta vida havia donat á aquest teatro en altras temporadas y que ara havia desaparecut durant un llarch espay de temps?

Pues ja ha tornat á reapareixe. La empresa de *Eldorado* l' ha contractat, y per ahir estava anunciada la seva primera sortida ab la coneguda sarsueleta *¡Tío... yo no he sido!*

NOU RETIRO.

S' obra no més los diumenjes y dias festivos, havent passat de teatro líric á cómic exclusivament. Diumenje passat, á benefici del Sr. Tormo, s' hi varen representar tres obras de las més conegudas y celebradas del repertori castellá.

Aplausos molts: en quant á benefici... 'm sembla... 'm sembla...

TÍVOLI.

Tancat; pero está reorganisant la companyia de sarsuela, en la qual hi figura en Colomé. Crech que citat aquest nom, no es precis dir res més: será una companyia que anirá... *con buenas compañías* ..

CIRCO EQUESTRE.

Definitivament está pronunciant l' *¡A deu!* Hasta la tornada, donchs, y que 'ns poguém veure ab salut y *Alegria* ..

N. N. N.

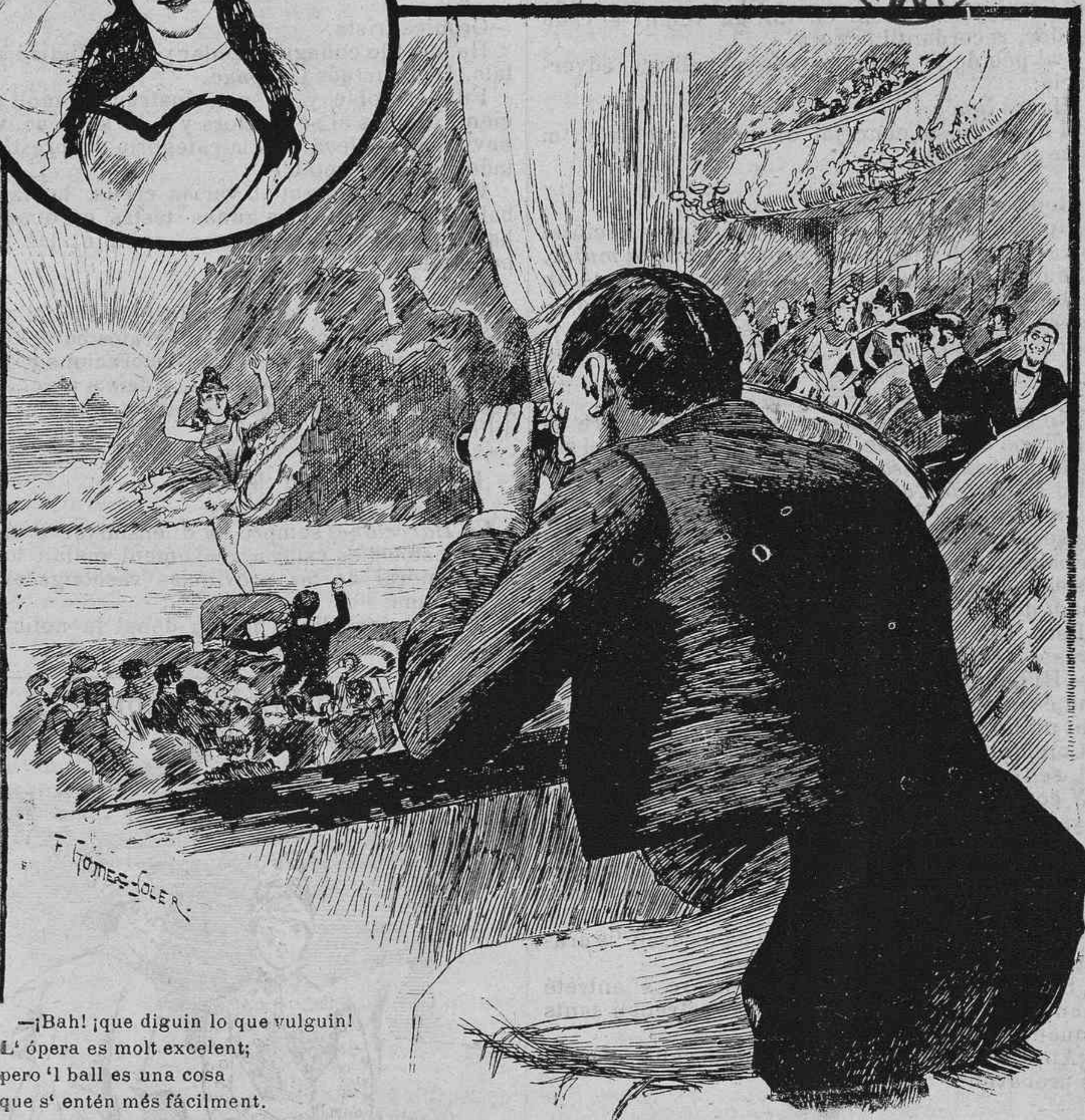
LO PETÓ.

¿Sabs tú lo qu' es un petó?...
Donchs vull esp icarho bè,
mes temo que no sabré
darte la definició.
Un petó es lo dols esclat
del desitj que 'ns alimenta;
es, de la electricitat
de amor, una xispa ardenta.
Lo petó, ja nostres avis
lo van dels seus heredar
y es lo més bell qu' expressar
s' haja pogut ab los llavis.
Hi ha petó que quan se don,
del cor torna foch la neu;
y fins crech que 'l mateix Déu
ab petóns formá lo mon.
Quan uns llavis de coral
deixan en un rostre imprés,
del foch d' un puríssim bés
la imperceptible senyal,
de la ditxa la explosió,
brillant un moment tant sols,
demostra que lo més dols
que 's coneix, es un petó.

FRANCESCH MARULL.

LICEO - «MESSALINA»

—¡Bah! ¡que diguin lo que vulguin!
L' ópera es molt excelent;
pero 'l ball es una cosa
que s' entén més fàcilment.

Los propòsits del nou arcalde son molt laudables. Ara tot serà que pugan realisar-se.

Un dels seus primers passos ha sigut recomanar a tots los concejals la major puntualitat en l'assistencia a las sessions

Jo no sè qué ho fa; pero d' uns quants anys a aquesta banda tinch entés que 'l càrrech de concejal barceloní es incompatible ab lo de persona puntual.

Tothom recordarà lo que passava en temps de D. Francisco. Si 's tractava d' un tiberi, ningú hi feya falta; pero tocant a assistir puntualment a las sessions, hi havia concejal que ni que l' anessin a buscar a casa ab carretó 's determinava a arribarse a la plassa de Sant Jaume.

¿Succehirá ara 'l mateix?

Lo senyor Maciá ho ha de esperar tot. Entre 'ls concejals que 'l rodejan n' hi ha encare molts de la fornada antiga, y es fàcil que conservin las malas costums adquiridas anant dels pous de Moncada a can Martin.

Dels concejals últimament nombrats no 'n sè res. L' únich que hi ha es que, com diu lo ditxo, *qui va ab un coix...*

Interinament, com á dato perque 'l senyor Maciá comensi á pendre la sèvas midas, faré observar que la sessió que havia de celebrarse 'l dimars á la tarde, no va poguer tenir lloch per falta de concejals.

¿Ho veu, senyor arcalde?

Si 'm vol creure á mí, la vigilia dels días que tinga d' haverhi sessió envihi un volant á cada regidor, recordantli la cosa.

Y al péu de la esquila, pósihí aquesta advertència:

«Habrà lunch»

Si hi ha un sol concejal que falti á la llista, 'm deixo tallá 'l cap.

¡Bona idea!

Diu que tracta de fundarse en aquesta ciutat una associació titulada *La protectora de la mujer*.

Sempre val més que s' organisin societats ab aquest títol que no ab lo de *Protectora de los animales*.

Primer protegim á las personas. Dels animals ja 'n parlarem després.

¡No es mala la gresca que s' ha armat entre 'ls dos diaris carlistas de Barcelona, ab motiu del estreno del ball *Messalina*!

Lo *Diario de Cataluña* 's burla del *Correo Catalán*, perque á pesar de dirse católich s' atreueix á insertar en la secció d' espectacles l' anunci d' un ball qual protagonista era—dit siga ab tot lo respecte degut á la sèva alta gerarquia—una *pendonot* de la pitjor especie.

Pero 'l *Correo* no 's desconcerta gens ni mica, y respón ab tota la frescura del mon:

—Hi ha un periódich que diu que 'l ball *Messalina* es immoral. Nosaltres no l' hem vist y per lo tant no ho sabém.

Com qui diu:—Quan ell assegura qu' es immoral, senyal que l' ha vist.

Y com si aixó fos poch, hi embolica al *Brusi*, anyadint á continuació:

—Si per cas lo ball *Messalina* es immoral, no será segurament per falta de roba, perque, segons lo *Diari de Barcelona*, cada bailarina estrenará set ó vuyt trajés...

¡Pobre *Diari*! ¡quina manera de tréureli 'ls drapets al sol!

¿Es á dir, que á la sèva edat encare s' entreté anant á averiguar si las bailarinas estrenan tants ó quants trajés?

¡Ah, truhan! ¿que també va anar á veure cóm se 'ls probavan?

Sobre 'l *dengue*.

Un sabi—¡sempre han de ser aquesta gent!—un sabi holandés ha descubert que la tal enfermetat es notablement contagiosa.

Lo gèrmen de la malaltia es un microbi que 's coloca... ¿no dirían ahont? Al nas.

Lo microbi invadeix lo nas, s' apodera de tot l' organisme ficantse forats endíns, y ja 'm tenen lo *trancazo* en marxa.

Aixó explica la facilitat del contagi. L' animallet, de la mateixa manera qu' entra pèl nas, pot sortirne, y de sortir á tirarse sobre 'l primer desgraciat que passi per la vora, no deu haverhi gran distancia.

¿No es veritat que la explicació del sabi holandés es tan distreta com oportuna?

¡Ja 'ls dich jo que d' Holanda 'ns venen uns formatjes de bola y unas bolas... sense formatje...!

Circula ab molta insistencia 'l rumor de que van á ser entarugats to's los voltants del nou palau de justicia.

¿Tarugos en semblant lloch?

¡Hombra!... No sé qui la pot haver inventada aquesta broma...

Crónica trista.

Ha mort lo conegut popular y prestidigitador catalá, D. Fructuós Canonge.

Fill del poble y ab una instrucció molt deficient, gracias al seu esforç y á la sèva activitat, havia lograt elevarse á la categoria de prestidigitador bastant notable.

Estava condecorat ab varias creus, havia treballat al davant d' a'gunas testas coronadas y havia corregut bastant mon, exhibint las sèvas habilitats.

Tambè ha mort lo Sr. D. Joseph Planellas, lo més antich dels pintors escenógrafos barceloníns.

Havia pintat innumerables decoracions pera comedias y obras d' espectacle, y deixa alguns deixebles que avuy son mestres aventajats en aquest difícil género de pintura.

¡En pau descansin 'ls dos!

Lo *Barcelonés* sempre ha d' ensenyar l' orella. Aquestos días estava gravement malalt lo capitá general de las provincias vascongadas, senyor Loma.

Tots los periódichs havían donat la noticia dihent, poch més ó menos:

MONÓLECH DE PEDRÍS.

—¡Tan simpática y soleta!
Si ara jo tingués diners,
la convidava á la fonda...
¡y ja veuriam després!

UN TIPO (Apunte de S. Rusiñol).

—Soch manobra, no tinch feyna, visch á Gracia, 'm dich Magi: vol dir qu' estich á sas ordres, pèl que se 'ls puga oferí.

«Lo general Loma está malalt de molt cuydado. Desitjèm... etc., etc.»

Pero vè 'l diari del senyor de las patillas y diu ab tota solemnitat:

—Está malalt de suma gravetat lo senyor marqués de Orria...

¡No hi ha més! L' esperit de classe sempre s' ha de coneixe.

Lo marqués de Olérdola haurá recordat que 'l general Loma també es del gremi, y haurá pensat:

—No siguém ordinaris. ¡Donémnos lo títol, nosaltres ab nosaltres! Per alguna cosa debèm tenirlo.

Fa una pila de días que 'ls estanchs no hi ha sellos de cinch céntims.

Los estanchs d' Espanya son una verdadera copia del herbolari del Padró: may tenen lo que 'ls demanan.

Y ara que parlo d' aquestos establiments.

La companyia arrendataria de tabacos ha posat en venda uns nous puros que costan vint céntims cada un.

Fins aquí no hi ha res que dir... sino que per lo dolents que deurán ser, vint céntims semblan massa quartos.

Pero lo pitjor es un' altra cosa. Los tals puros van colocats en caixetas de cinquanta cada una... y 'ls estanquers tenen ordre de no vendre sino caixas senceras.

De manera que si volen tastar los puros en qüestió, s' haurán de gastar deu pessetonas.

¿No es veritat que la Tabacalera te ocurrencias molt prodigiosas y divertidas?

¿Per qué deu haverho determinat aixó?

Potser será per lo que deya un maliciós:

—La Tabacalera ha conegut que per envenenar á una persona, ab un sol puro no n' hi ha prou. Per xó 'ns obliga á comprar tot' una caixa.

¿Saben aquellas obras que varen comensarse á la plassa de Catalunya tres ó quatre mesos ha?

Pues encare están del mateix modo.

Lo públich no pot transitar, los carruatjes no saben ahónt ficarse, las montanyas de pedras y terra hi son á dotzenas, los abismes á centenars...

y las brigadas municipals van treballant ab una calma tan notable, que fa creure que l' endemá del judici final encare no veurém las obras llestas.

Senyor arcalde primer, ¿no hi hauria manera de fer entendre á aquesta gent, que 'l gran puesto pera dormir es á casa y no á la plassa de Catalunya?

Miri que si 'ls ing'esos passan per allí y veuen aquell desgavell, son capassos d' anexionarse tot lo territori comprés entre can Gibert y la font de Canaletas, creyentse que alló no tè amo ó qu' es un país salvatge...

¡Oh, y ab la gana y 'l furor de dominació que últimament se 'ls ha despertat...!

Una anécdota que passá á Brusselas, segóns contavan los periódichs de aquella capital.

Una hermosa nena de dotze anys, amagant un objecte dessota 'l devantal, se presentá un día cap al tart á una caixa d' empenyos

—¿Qué tenim? li pregunta 'l prestamista.

Creyant la pobra criatura que aquell home tractava de averiguar la causa que la duya al establiment, respongué ab la candidés propia dels seus anys y procurant contenir las llágrimas:

—Lo papá y la mamá han caygut malalts, y com que 'l apotecari 'm demana tres franchs per una medecina, jo he pensat...

—No es aixó, filla mèva, lo que 't pregunto, sino lo que portas á empenyar.

—Miri aquí! respongué la pobra criatura, y trayentse una nina—lo únich que possehia—de dessota 'l devantal.

Lo prestamista se sentí extraordinariament conmogut. Hauria necessitat tenir cor de roca pera no impresionarse.

—Empórtate'n la nina y vet'aquí cinch franchs. Vés á ca'l apotecari y compra la medecina que 'ls tèus papás necessitan.

CANTARELLAS.

No cal pas que dissimulis;

ja estich al tanto, pubilla:

lo que fas passar per flatos,

no es més que ganduleria.

En ta cara satinada

¡si n' hi he fet de petóns, nina!

Pro 'ls cafés ab llet que 'm costas,

forman una llet.. ania.

E. VILARET

Noya, jo ab tú vull casarme

perque veig qu' ets molt maqueta;

pro ja vindrán á avisarme

quan mori la tèva gueta.

ANTON A.

Adèu, maca... adèu, pitera...

Adèu, nena del mèu cor...

No m' apretis, no m' apretis,

qu' estich plé de panallóns.

J. T. ANGUILA.

No 't canto, hermosa, ab guitarra

perque fá massa barber,

tampoch te canto ab la lira

perque... la tinch al quinqué.

J. TERRI.

LA NENA Y LA NINA.

¡Vajal no fassis raresas,
dorm, ó sinó 't pegaré...
¿que t' ha agafat mal de ventre?
¿que tens lo dengue, potsé?

Un poeta novell ha acabat un drama.
Es jove, y com á literat, conta ab l'apoyo y
l'admiració de una tía seva que se las pega d'entusiasta de la poesia.

—Ramonet, li diu: quan vulgas llegir lo drama
als amichs, als crítichs, als cómichs, en fi á qui
siga, vina á aquí casa. Jo prepararé un petit re-
fresch, y tot anirá com tú 't mereixes.

—Mil gracias, tía, no esperava menos de vosté.

—Vamos á veure ¿quín día 's dona la lectura?

—¿Li está bè demá passat al vespre?

—Magnífich.

L' hora de la lectura ha arribat. Sobre la taula
un quinqué: en lo menjador immediat lo refresch
á punt de solfa. ¡Es tant previsor la tía de 'n Ra-
monet! Y ademés aquest nebot que Déu li ha do-
nat es la nina del seu ull.

Assisteixen á la vetllada los amichs més íntims
del poeta y 'l primer galán, director de una com-
panyia dramática, los amichs molt complacents;
lo primer galán molt serio.

En Ramonet llegeix ab magnífica entonació.
Los amichs no fan més que admirarlo: lo cómich
no diu res.

Acaba una escena en la qual lo poeta hi tenía
posadas totas las esperansas.

—¿Qué tal? ¿qué li sembla aquesta escena?—diu,
dirigintse al actor.

Y aquest respón:

—A dirli la veritat la trobo un mica fosca.

La tía molt amatent:

—Dispensin, senyors.

Se suspén la lectura. La tía de 'n Ramonet toca
'l timbre. Apareix la criada, y la tía li diu:

—Marieta, porta l'altre quinqué desseguida,
que 'ls senyors se queixan de falta de llum.

D. Macari Comas es un home que ha guanyat la
seva fortuna á pés de brassos, treballant sempre
y fent negocis de tota mena. Ell sí que pot dir que
tè l'esperit del negoció la massa de las sanchs.

Quan lo seu fill según arribá á l'edat d'escu-
llir carrera, 's decidí per artiller y D. Macari, no
volent contrariar la seva vocació, l'enviá al
colegi.

Poch avants de ser promogut oficial, lo fill de
D. Macari—¡lo que son sórts!—tragué la grossa
de Madrit. Altres no la treuhen fins que son ge-
nerals y ministros de la guerra, com per exemple,
'l general Cassola.

Quan D. Macari tingué noticia de la bona fortuna
del seu fill, no hi veyá de cap ull.

—¿Y encare vols ser artiller?—li preguntava.

—Sí, senyor; es la mèva vocació.

—Está molt bè; pero jo al puesto téu no voldria
dependir de ningú: ¿may dirías qué faría?

—¿Qué, papá?

—Compraría un parell de canonets y m'establi-
ria pèl mèu compte.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Te-re-sa*.
2. ID. 2.ª—*Pa-e-lla*.
3. ACENTÍGRAFO.—*Manya-Manyá*.
4. MUDANSA.—*Vela-Vola-Vila*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Oro, plata, cobre y.....
nada*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Armonium*.
7. CONVERSA.—*Rosa*.
8. GEROGLÍFICH.—*Set y vuyt, quinze*.

XARADAS.

1.

Ab la aquí present xarada
uns quants fets vull explicar
de un dia que vaig anar
á veure una novellada

Després de haver dinat bé,
y com aquell que no hi toca,
ab un purás á la boca
vaig aná á pendre café.

En al í trobí un *Total*
que 'm digué que andalús era,
de pura sangre torera,
mes jo no 'n vaig fer cabal.

(Continua á la página 48.)

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, n.º 20, Barcelona. Llibreria Espanyola.

C. GUMÀ

LA PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)

Ilustrada per

M. MOLINÉ

2.ª edició. Preu: 2 rals.

Manuel Angelon

¡FLOR DE UN DIA!

NOVELA

BASADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO

4.ª edicion ilustrada

ENRIQUECIDA

con una preciosa cubierta al cromo, Ptas. 3.

Frederich Soler (Serafi Pitarra)

Cuentos de la vora del foch

ILUSTRATS PER M. MOLINÉ

Ab una cubierta al cromo, Ptas. 2.

J. Pin y Soler

NIOBE

NOVELA CATALANA

Preu 4 pessetas.

BIBLIOTECA DEMI-MONDE

Tomo 64

EL CASTO JOSÉ

Ptas. 1.

BIBLIOTECA SELECTA

Tomo 41

CUENTOS

DEL DIA DE REYES

POR

CARLOS DICKENS

Ptas. 0'50.

ANUNCIS

¡¡Está per sortir!!

**LO DIA
QUE 'M VAIG CASAR**

(Impressions d' una núvia)

PER C. GUMÀ

EDICIÓ ILUSTRADA

Manuel Angelon

ESPINAS DE UNA FLOR...

SEGUNDA PARTE DE

FLOR DE UN DIA

NOVELA BASADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO

4.ª edicion ilustrada

ENRIQUECIDA

con una preciosa cubierta al cromo, Ptas. 3.

Frederich Soler (Serafi Pitarra)

CUENTOS DEL AVI

ILUSTRATS PER M. MOLINÉ

Ab una cubierta al cromo, Ptas. 2.

Francesch Pelay Briz

CAP DE FERRO

OBRA PÓSTUMA

Ptas. 5.

BIBLIOTECA INOCENTE

Tomo 7

EL CAPRICHIO

Ptas. 0'50.

Andrés Theuriet

EL GALAN

DE LA

GOBERNADORA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

J. M.ª Bartrina

ALGO

ilustrado por D. J. Luis Pellicer

Ptas. 3.

Lo café varem pagar
hu-quart hù la sèva tassa
y ab tota la gran catxassa
cap als toros vam anar
Colocats bè ó malament
al costat de una quart-dos
d' aquellas de /de rediós!
feu la senya 'l president.

Y al sonido del clarín
varen obrir lo xiquero,
sortint lo novillo fiero,
com disparat del Tòrin.

Ab molt mala prima-tres
als toreros (?) va mirar,
y al anarlo à capejar,
ne revolcá quatre ó més.

Tremolant de pantorrillas,
y ab més pòr que tè una dona,
un á la prima-segona
li clavá las banderillas.

Llavors s' alsá l' andalús
y ab tots los pulmóns cridá:
¡ponzelaz mez bien! ¡morrá!
¡indeziente! ¡gran veztruz!

Del públich entre 'ls xiulets,
pren la tres-girada-dos
lo primer dels maladós
y comensa ab los sèus fets.

Dos cents cinquanta sis passes
tres mil cinch centas punxadas
vuytanta nou sostarradas
y pitos de totas classes.

Por fin y con mucho arte,
diòle una buena estocada
hasta el puño de la espada;
jen salva sea la parte!

Lo públich entussiasmat
li tirá moltas taronjas,
melóns, patatas... y esponjas
per aixugar's lo suhat.

Una dos quarta-segona,
per cert molt segón-primera,
va tirarli una xistera
plena de etc... ¡guassonal..

Y jo per no presenciar
més disbarats d' eixa classe,
vaig fugirne de la plassa
y no sé cóm va acabar.

Ego SUM.

XARADA-DIRECCIÓ.

D • Total Dos-quart-terça de Dos prima.

Carrer de San Hu-dos-tres.

Dos-quatre

A. AST.

MUDANSA.

La Tot qu' és nena molt bella,
gasta sempre bons colors,
y 's total ab tot vermella,
y 's guarneix ab moltas flors.

FANDILLETA.

ENDAVINALLA.

Ullets blaus, cabell daurat,
nas bufó, boca petita.
graciosa, jove, ben feta,
y ab elegancia vestida.
Es, la vritat, una noya
que com més un se la mira,
més li agrada y l' enamora;
pero ¡ay! es una joguina.

J. ALAMALIV.

TRENCA-CLOSCAS.

RAMÓN PICULL.

PINEDA.

XICOT Y XICOTA.

—¡Que 't tornas ximple, Pepeta!
¿Per qué 'm fas aquest posat?
—Perque estich buscant gallina
y ara veig que s' ha apujat.

Formar ab aquestas lletras combinadas io títul de una comedia castellana.

J. BAGUNYA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

7 6 3 7 — Riu espanyol.
8 5 3 6 7 — " "
8 5 3 4 6 7 — " "
1 6 5 8 8 5 6 — Poble catalá.
1 2 3 4 5 6 7 8 — Població catalana.
8 7 3 6 5 6 7 — Apellido
8 7 6 6 2 7 — Població catalana.
8 4 6 2 7 — " "
6 5 4 8 — " "

F. RIBAS. S.

PROBLEMA.

Dos amichs, en Joan y en Pere,
trovantse cert dia al camp,
com que cartas no 'n tenían
jugáren á tirá al blanch.

Fou lo tracte que tirés
tots los tiros en Joan
y guanyaría una pela
cada cop que dés al blanch;
pero los que errés, en cambi,
los pagaría á tres rals.

Després de fé alguns disparos,
que de déu varen passar
pero que á vint no arrivaren,
va obtenir lo resultat
de fer esquixá á n' en Pere
la cantitat d' onze rals.

Per lo tant, aquí 's pregunta
quán de cops va disparar;
los trets que lo blanch focaren,
y també los que va errar.

P. TALLADAS.

GEROGLÍFICH.

POCH MIA

LA MIDA

MARANGY.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.